

forlænger Debatten. Jeg anmoder da det ærede Medlem om at anvise Vej og Midler til at faa disse Ting fjernede. Det er jo ikke nok, at det ærede Medlem har et Lyft Haab, han maa ogsaa begrunde dette Haab, det pleje selv Profeter at gøre. De ansøre dog gerne noget til Støtte for deres Profetier. Saadan uden videre at haabe ud i det blaa gør ikke noget stort Indtryk. Derfor beder jeg det ærede Medlem om at anføre, hvorpaa han begrunder sit Haab om ikke alene at faa Fæstningen bort, men alt hvad der er bygget mod Folketingets Vilje. Kan han ikke det, tror jeg ikke, at han vil kunne staffe Rigsdagens samstemmende Beslutning, og det maa der dog til.

Det ærede Medlem talte om Folkets Vej og Folkets Ja, og deri har jo det ærede Medlem suldstændig Ret, at Regeringen skal for at kunne konstitutionelt bestaa have ikke alene Kongens, men ogsaa Folkets Ja. Det er en sand Sætning. Men nu ved jeg ikke, at Folket kan tilkendegive sin Mening paa nogen anden Maade end igennem Rigsdagen, og Rigsdagen tilkendegiver forhaabentlig i Dag sin Mening, idet den giver sit samstemmende Ja til den Finanslov, som der vil fremkomme efter Flertallets Indstilling. Det ærede Medlem kan jo ikke være overrasket over mig, for jeg har sagt ham for Nar og Dag siden, at der for mit Vedkommende ikke er noget i Vejen for at bevilge en Finanslov under Ministeriet Estrup. Men det ærede Medlem truer forfærdelig med den Dom, der skal komme, den Dom, der skal ryste os som Avner for Vinden, og som skal vejre os bort som Løvet paa Træerne i Efteraarets Dage. Han sagde, at vi vilde falde som Fluier. Ja, saa kan han sagtens faa mig ramt, men han staar dog ikke som Vagt for den Dom, der skal overgaa mig, og det hænder ogsaa stundom de store Profeter at tage Fejl.

Han talte om den falske Fred, der vilde give ny Krig. Det var et slemt Trompetstød, men jeg tager det forholdsvis roligt, det kan det ærede Medlem nok høre.

Naar jeg nu efter dette lille Mellemspil vender tilbage til det, som ligger for, vil jeg til det ærede Medlem sige, at det forekommer mig just ikke, at der kunde være noget særlig fejrsstolt for det andet Ting deri, at det den 1ste April skiftedes hjem efter at have vedtaget et Finanslovsforslag for sit Vedkommende med et Overskud paa halvfjerde Million, naar det saa dog endte med, at dette ikke betød noget, da der i Virkeligheden kun, efter at det provisoriske Budget var udfærdiget, vilde blive et Overskud paa c 1/2 Million. Dette forekommer

mig ikke at være særlig glimrende eller attraaelsesværdigt, og det forekommer mig heller ikke, at den Landsdel, som det ærede Medlem for 7de Kredts repræsenterer, vilde have synderlig Grund til at være fornøjet med den Stilling. Det er mig bekendt, at de trænge til adskillige Jærnbaner der nede, og at den økonomiske Tilstand der i mange Nar har trængt til Udvikling. Hvor skulde den være bleven af, hvis det ærede Medlem havde faaet Lov til at raade? Ja, det var ikke blevet til noget, intet vilde være blevet begyndt, vi vare blevne staaende i Uføret og i den daarlige finansstille Ballance.

Herefter skal jeg med et Par Ord vende mig til det ærede 2det Medlem for 6te Kredts (Casperen). Det var naturligvis den samme Grundtone, der gik igennem hans Udtalelser, men Melodien var noget forstørelig. Den ene Taler bekendte sin Tro og sit Haab, det ærede 2det Medlem for 6te Kredts fremsførte en Mængde Paastande. Han ved jo imidlertid nok fra Matematikken, at naar man opstiller en Sætning, skal man kunne bevise den. Det burde han i alt Fald have vist, og det ærede Medlem burde være saa meget Logiker, at han kunde indse, at en udtalt Paastand betyder ikke noget, naar ikke Beviset følger med. Han sagde, at dette var et Nederlag for Folketinget, og at Regeringen faar Absolution for hele sin Handlemaade. Men hvorledes beviser det ærede Medlem det? Hvorledes kan det ærede Medlem staa og sige det i dette Ting, hvis Medlemmer dog vel skulde være modne Mænd, hvorledes kan han byde os en saadan Udtalelse uden det mindste Bevis? Ved det ærede Medlem da ikke, at Statsregnskaberne ligge utvitterede og vel sagtens vilde vedblive at ligge utvitterede? Det er jo ikke gaaet til her som i andre Lande, hvor der blev givet Kvittering for, hvad der var foregaaet. Ved det ærede Medlem da ikke — han maa jo for Resten vide det, da han stod og læste det op — at det udtrykkelig siges i en Resolution, som forhaabentlig vil blive vedtagen af begge Ting, at man forbeholder sig Ret til at gøre Ansvar gældende? Ved det ærede Medlem ikke, at han har akkurat den samme Ret, som han altid har haft til at gøre Ansvar gældende i fuldt Maal for alt det, der ligger ham og Regeringen imellem, baade for Fæstningen og Frilagerbygningen og alt det andet? Jeg gentager det: Lad det ærede Medlem vise os, at han kan faa Rigsdagen til at vedtage en samstemmende Beslutning om at staffe Fæstningen og Frilagerbygningen og Katedralkolen bort. Men jeg ønsker et Svar, hvori der er et Bevis og ikke en blot og bar Paastand. —